

PROLOOG

PÄRAST KOKKUPÕRGET

Ma pole kunagi varem kedagi tapnud.

Ma pole mõrtsukas. Ma olen *hea* inimene. Ma ei valeta. Ma ei peta. Ma ei varasta. Ma pole naljalt häältkki tõstnud. Olen oma elus teinud väga vähe asju, mille pärast mul oleks põhjust häbi tunda.

Aga palun väga.

Ma ootasin, et inimene mu all paneb vastu. Kuid nii suurt vastupanu ei osanud ma oodata. Ma ei osanud oodata nii ägedat rapsimist.

Ega summutatud karjeid.

Ma võiksin asja katki jätta. Mul on veel viisteist sekundit aega otsustamiseks, kas ma tahan saada mõrvariks – kõige enam kolmkümmend sekundit.

Kuid ma ei jäta asja katki. Ma ei saa.

Ja siis viimaks – *viimaks* – vastupanu lakkab. Nüüd lamab mu all lõtv liikumatu keha. Selles surnukeha äratundmiseks ei pea olema arst.

Mida ma teinud olen?

Katan näo pihkudega ja neelan alla nuuksatuse. Ma pole nutja, pole kunagi olnud, kuid praegu tundub nutt kohane. Kui mina ei nuta, siis kes seda teeb? Hetk hiljem sunnin ennast end sirgu ajama ja kokku võtma. Ma tegin seda ju ikkagi täiesti põhjendatult.

See oli ainus lahendus.

I OSA

NÄDAL ENNE
KOKKUPÖRGET

Ma pole kindel, et ma oma välisukseni jõuan.

Minu väikest Ford Fusionit lahutab mu elupaigaks oleva kortermaja sissepääsust umbes viiskümmend jalga. Viiskümmend jalga pole just palju. Parimates tingimustes läbiksin selle joostes mõne sekundiga.

Aga mitte täna õhtul.

Ma elan Lewistonis kööktoas, väikese kortermaja teisel korrusel. See on kohutav kant, kuid parajasti ei saa ma endale midagi paremat lubada. Mu vahetus toidukaupluses lõpeb pärast pimeduse saabumist, mis tähendab seda, et juba valitsebki väljas pilkane pimedus. Kunagi valgustas parkla ja maja vahelist teed tänavalatern, kuid pirn põles kuu aega pärast mu sissekolimist läbi ja keegi pole vaevunud seda vahetama. Kui ma esituled välja lülitan, ei näe ma enam sõrmegi suhu pista.

Panin mootori seisma kohe pärast parkimist, ma ei saa bensiini raisata. On nii külm, et näen isegi autos istudes, kuidas mu hingeõhk pilvekesi moodustab. Maine'is langeb temperatuur detsembris alati alla külmumispiiri. Kiikan läbi esiklaasi välja ja mu silm seletab suurivaevu majaust. Tänavalatern ei põle, kuid ukse kohal kumab kahvatu lambike, mis aitab mul ukse lukust lahti keeramiseks lukuauku leida.

Ühtlasi annab see nii palju valgust, et ma näen ukse kõrval varjude vahel passivat meest.

Ta ootab.

Värisen külmast, kui end juhiistmel nihutan, ja viimastel päevadel pole liigutamine lihtne. Terav elektrilööki meenutav valu sööstab mööda mu paremat jalga alla, seda on viimasel ajal aina sagedamini ja sagedamini ette tulnud. Arst ütles, et asi on tervisehädas nimega ishias, mille põhjustab

lülisambanärvide ärritus. Mina siin mõtlesin, et praegusest hullemaks mu elu enam minna ei saa, aga siis võtsin kätte ja suutsin kõigele krooniks veel oma lülisambanärve ärritada.

Vaatan silmi kissitades pimeduses ukse juures seisvat meest, mõeldes, mida ta siit otsib. Tema näojoonte eristamiseks on liiga pime, kuid ta on võrdlemisi pikk ja kõhn. Ta kannab pikka tumedat mantlit, mis ei paranda kuigivõrd mu enesetunnet. Ta hoiak paistab olevat ähvardav, aga kui päris aus olla, siis on kõigi varjude vahel seisvate inimeste hoiak ähvardav.

Ta kavatsused võivad olla täiesti ilmsüütud. Võib-olla on ta külas majas elaval sõbral. Võib-olla on ta maskeeritud politseinik. (Pole kuigi tõenäoline.) Võib-olla on ta ... Nojah, mulle ei tule hetkel pähe, mida võiks üks inimene veel siin kell pool kümme õhtul teha. Ma lihtsalt tahan öelda, et ta *ei pruugi* tahta mind röövida.

Igatahes ei saa ma öö otsa autos istuda.

Torkan käe käekotti, võtan välja pipragaasiballooni, mida olen kaasas kandma hakanud, ja pistan selle jopetaskusse. Kui see mees ihkab mu rahakoti nappi sisu, siis peab ta selleks igatahes vaeva nägema. Seejärel suskan majavõtmed teise taskusse, et neid oleks lihtne kätte saada, küünitan kõrvalistmel oleva toidukoti poole ja upitan selle sülle. Härra Zakir müüb mulle alati kohe ümber saava säilivusajaga toidukraami tohutu allahindlusega ja ma ei mõtlegi seda mingi oma maja ees passiva kahtlase tüübi pärast maha jätta.

Fordist välja ronides sähvatab läbi mu parema jala taas välgu-nool. Mu jopehõlmad on lahti, kuid selles osas ei saa ma miskit muuta, kuna lukk ei lähe enam kinni, pole läinud juba mitu kuud. Lukul iseenesest pole häda midagi, ehkki katkine tõmb-lukk klapiks mu viimase aja elu üldise tooniga kenasti kokku. Ei, jopelukk ei lähe enam kinni, kuna hõlmad ei mahuta mu paisunud kõhtu ära.

Ma olen peaaegu kaheksa kuud rase.

Niipea kui ma autost välja astun, vallandavad mu paistes jalad protesti. Need on supermarketi topeltvahetuse järel tavalisest vähemalt kaks korda suuremaks paisunud ja mahuvad tossudesse suurivaevu ära. Ajan end nii hästi-halvasti sirgu, kui suudan, ja külm õhk tabab mind näkku. Väsin raseduse ajal aina enam, eriti päeva teisel poolel, kuid jääne tuul äratav mu silmapilk üles.

Virutan autoukse selja taga pauguga kinni ja vastu majaseina naalduv mees tõstab järsult pea. Mu silm ei seleta endiselt suurt midagi peale silueti, kuid nüüd vahib ta otse minu suunas. Mu toidukoti külge klammerduv käsi väriseb ja ma surun teise kae pipragaasi järele kobades taskusse.

Katsu sa ainult mu vanaks läinud saia himustada, sitapea.

Tõmban kopsudesse jäist õhku ja astun sihikindlalt maja sisse-pääsu poole. Hoidun mehe poole vaatamast, nagu olen õppinud aastate jooksul kümnete teiste kõhedust tekitavate meestega tegema, kuid tunnen ta pilku endal. Mu sõrmed klammerduvad ümber gaasiballooni ja olen seda juba välja tõmbamas, kui tuttav hää mu hirmunud mõtetesse lõikub.

„Tegan?“

Pööran pilgu hääle suunas. Ukse kohal põlev tuluke annab piisavalt valgust, et mehe nägu näha, ja pinge mu kehas annab silmapilk järele.

„Jackson!“ hüüatan. „Oh jumal, sa ajasid mulle hirmu nahka!“

Mees mu ees, kelles ma nüüd Jackson Bruckneri ära tunnen, kannab oma tavapärase kortsus valge päevasärgi ja hallide ülikonnapükste peal pikka mantlit. Ta pole kohalik ja ma oletan, et ta pidi siia jõudmiseks vähemalt kaks tundi sõitma, kuid näeb mu ukse taha saabudes alati värske ja terane välja.

Ilma et ma seda palumagi peaks, hiivab Jackson mu toidukoti sülle ja see vähendab õige pisut mu seljavalu. „Vabandust,“ ütleb ta. „Ma pidin supermarketisse tulema, aga mu GPSi andmetel on see kinni, niisiis tulin hoopis siia. Eeldasin, et jõuad iga hetk koju, ja lihtsalt ootas.“

„Sa oleksid võinud mulle sõnumi saata,“ pobisen, tundes nüüd pisut piinlikkust hirmu pärast, mida see pudelipõhju meenutavate prillide ja suurte kahel pool pead turritavate kõrvadega mees minus tekitas. Nüüd, mil varjud teda enam ei peida, on ta kõige vähem ähvardavalt mõjuv mees, keda ma tean. Ta on täitsa nunnu, ehkki nohiklikul moel.

Muide, tema ei ole mu sündimata lapse isa. Ta pole ka mu kallim.

„Ma saatsingi sulle sõnumi,“ ütleb ta.

Koban käekotis telefoni järele ja tõepoolest, Jackson on saatnud terve rea sõnumeid, mida ma näinud pole. Muidugi mõista saatis ta mulle sõnumi. Jackson on kohusetundlik. Ta töötab advokaadina ja lõpetas mingi peene ülikooli õigus-teaduskonna *summa cum laude*. Tema mulle seda ei öelnud, aga ma guugeldasin teda.

„Paistab, et sa tõepoolest saatsid mulle sõnumi,“ tunnistan.

Ta heidab pilgu käekellale. „Ma tellisin Hiina toitu, see jõuab iga minut kohale.“

Mu kõht hakkab toidust kuuldes korisema. Peaksin sööma kahe eest, kuid süüan napilt ühe eest. „*Lo mein* kanaga?“ küsin lootusrikkalt.

„Muidugi mõista.“ Ta muigab. „Las ma tassin selle koti üles ja tulen siis alla tagasi ja võtan toidu vastu.“

Tahan vastu vaielda, kuid toidukraami trepist üles tassimine on vastavalt kõhu suuremaks paisumisele aina raske- maks muutunud. Kui ta soovib seda minu eest ära teha, olen talle tänulik.

„Täna sind,“ ütlen.

Ta pilk kohtub sissepääsu kohal põleva lambi tuhmis valguses minu omaga. „Võta heaks.“

Jackson ootab kannatlikult, kuni ma võtmega lukuaugu kallal pusin. Lukk kiilub külma ilmaga alati kinni ja siin kandis on ilm kümme kuud aastas külma. Kui ma viimaks ukse lahti saan, hoiab ta seda minu jaoks valla nagu härrasmees. Jackson

meeldib mulle päriselt. Mulle meeldib, kui ta saabub õhtusöögi-pakkumisega, mida on viimasel ajal aina sagedamini juhtuma hakanud.

Kuid tegelikult ei ole see seltskondlik visiit. Meil Jacksoniga on tarvis olulisi asju arutada.

Peagi saan ma rikkamaks, kui olen osanud oma kõige pöörasemates unistustes ette kujutada.

Ja seda minu sees kasvava beebi tõttu.

TEINE PEATÜKK

Kui me Jacksoniga majas oleme, lähen postkastidest lihtsalt mööda. Mind ootavate arvete nägemine ei vaimusta mind ja ega mul nagunii pangas nende maksmiseks raha ole. Selle asemel ronime kahest trepijooksust üles mu korteri juurde. Trepikojas põlevad nõrgad pirnid ja seintelt koorub hullusti värvi, kuid siin ei kurda selle üle keegi. Mu jalad tuikavad iga sammuga, aga kohe olen ma kodus.

Seisatan teise korruse trepimademel, et paar sekundit hinge tõmmata. Ma olen viimasel ajal pidevalt hingetu. Arvan selle põhjuseks olevat minu sees kasvava lapse, kes ei lase mu kopsudel sel määral paisuda, kui mulle meeldiks. Või siis on tegemist millegi kohutavaga. Pärsin dr Google'i käest ja ükski ta vastustest ei meeldinud mulle. Tegemist võib olla trombiga kopsudes. Tegemist võib olla südamerikkega. See võib olla *tuberkuloos*.

Aga mu tervisekindlustus ei kannata kriitikat, niisiis hoian lihtsalt pöialt, et see poleks midagi hullu.

Jacksoni kulmud kerkivad murelikult. „Kõik kombes?“

„Kombes,“ kõõksatan. Osutan peaga trepi suunas. „Läksime.“

Niipea kui me viimasest trepijooksust üles jõuame, hakkab Jacksoni telefon ta taskus sumisema. Ta võtab selle välja ja silmitseb ekraani. „Toit on kohal.“

Sirutan käe toidukoti järele. „Mine sina alla ja too see ära. Ma võtan koti enda kätte.“

Ta ilme on kahtlev. „Oled kindel?“

Heidan talle noomiva pilgu. „Mida ma sinu arvates iga päev teen, kui sind käepärast pole?“

Üle ta kõhna näo vilksatab süütunne, kuid ma ei tea, miks. Jacksoni kohustuste hulka ei kuulu raseduse ajal mu lapsehoidjaks olemine. Temast on kena mu toidukotti tassida, kuid

mu laps ja mina pole tema probleem. Ja üsna pea, niipea kui paberid on allkirjastatud, ei näe ma teda tõenäoliselt enam kunagi.

Jackson annab toidukoti minu kätte. Upitan selle vasakule käsivarrele ja kõnnin mööda koridori oma korteri suunas, ise samal ajal jopetaskus võtmete järele kobades. Saan ukse peaaegu lahti, kui mu selja tagant kostab terav hää.

„*Järjekordne* mees, Tegan?“

Pööran pead ja vaatan oma eaka kõrvalkorteris elava naabri, proua Waldeni vesistesse ja verdunud silmadesse. Avastasin alla jäetud pakki nähes, et ta eesnimi on Evangeline, kuid esimesel päeval, mil me kohtusime, tutvustas ta end proua Waldenina, ja ehkki me oleme nüüdseks kaks aastat kõrvuti korterites elanud, on ta väga selgeks teinud, et pean tema poole pöördudes „proua Walden“ ütlema.

„Ausõna,“ ütleb ta, „sa teed sellest kohast bordelli.“

Mul pole aimugi, millest ta räägib. Kogu selle aja, mil oleme kõrvu elanud, on Jackson lisaks mu vennale olnud ainus mees, kes mul külas käib. Ja ma isegi ei maga temaga. Aga mõttetu oleks temaga vaidlema hakata. Tema silmis võiksin sama edukalt majas ringi patseerida, veripunane täht rinnale maalitud.

Proua Waldeni pilk langeb mu kaltsukast ostetud ampiirstiilis musta-rohelisekirju pluusi alt punnitavale kõhule. Selle krae on rüüsidega ja nii labane, et nutta tahaks, kuid hetkel, mil ma selle soetasin, polnud mul lihtsalt võimalik kulutada tervet hunnikut raha riitele, mida vajan vaid neli või viis kuud. Pealegi ei mõista proua Walden hukka mu odavat inetut pluusi. Ta mõistab hukka mind, sest ma olen kakskümmend kolm aastat vana, kaheksa kuud rase ja vallaline.

Kuigi see pole mingist otsast tema kuradima asi.

„Ma tahtsin sinu käest küsida, Tegan,“ ütleb ta oma käriseva häälega, „kas sa kolid lapse sündimise järel kuskile mujale?“

Asetan käe alakõhule ja mind premeeritakse võimsa vopsuga. Ühte asja tuleb selle lapse kohta öelda: energiat on tal hullu-moodi. Rohkem kui minul praegu.

„Võib-olla,“ vastan. „Ma pole veel otsustanud.“

„Kas tead, elu tite läheduses on üksjagu häiriv.“ Ta ajab pea kuklasse. „Kogu see öine karjumine! Milline õudusunenägu.“

Haaran uuesti lukuauku torgatud võtmest ja keeran seda, kuni kuulen rahuldustpakkuvat klõpsatust. „Ma olen kuulnud, et beebid nutavad palju. See on sellepärast nii, nad ei oska veel rääkida.“

„Mitte keegi ei saa magada!“ jätkab tema. „Sinust on väga isekas tuua vastsündinu majja, kus elavad peamiselt täiskasvanud.“

„Noh, ei saa öelda, et ma oleksin seda teadlikult planeerinud.“

Ta ajab huuled torru. „Ei, arvata võib, et mitte.“

Tahaksin proua Evangeline Waldenile kähvata, et tal on minust täiesti vale pilt. Ta on ohjeldamatult igasugu asju eeldanud ja kõik ta eeldused on läbinisti valed. Ma pole tüdruk, kes harrastaks üheöösuhteid ja siis käima peale jääks, teadmata, kes on lapse isa, ehkki nüüd, mil see minuga juhtunud on, tunnen ma end süüdi kõigi naiste ees, keda olen selle pärast hukka mõistnud. Mul olid oma eluga suured plaanid ja üheski neist polnud kohta kahekümne kahe aastasena rasedaks jäämisele.

Kuid samas on see fakt, et ma jäin kahekümne kahe aastasena rasedaks. See *oli* üheöösuhe. Ja veel üsna hiljuti ei teadnud ma, kes on lapse isa.

Niisiis pole mul talle öelda suurt midagi, mis poleks vale.

Selle asemel tirin ukse lahti ja naeratan talle. „Head ööd, proua Walden.“

„Ma kavatsen majahaldajaga rääkida ...“

Proua Walden on just oma lausega poole peale jõudnud, kui ma ukse selja taga kinni paugatan. Kui ta tahab minna ja majahaldajale kaevata, et ma seadusvastaselt korterit oma võsukes-tega asustan, siis lasku käia ja tehku seda. Mina ei kavatse talle pugema hakata. Enam mitte.

Niipea kui raha kätte saan, olen siit läinud.

Klõpsan oma köökoas lülitit ja lamp valgustab selle koha valusat armetust. Valge värv ei ole pragenenud, kuid sel on tuhm ja ilmetu välimus, täpselt nii nagu enam-vähem kõigel muul terves korteris. Tundub, nagu kataks iga mööblitüki ja kodumasinat kõntsakiht, ja kuidas ma ei nühi, maha seda ei saa.

See ei pidanud niimoodi minema. Ma tegin toidupoes topeltvahetusi, püüdes iga hinna eest õenduskooli minekuks piisavalt raha kokku kraapida. Ja vahetuse lõppedes vajusin diivanile ja vahtisin nii palju telekat, nagu tahtsin, ise mäludes õhtusööki ühele. Ma ei pidanud rasedaks jääma.

Aga vaid veidi rohkem kui kuu aja pärast muutub kõik. Ma saan *lapse*. Elava ja hingava inimolendi, kelle eest vastutan mina. See laps ei tohi üksi jääda ja vajab riideid, toitu ja lõpuks ka haridust. Ja oletatavasti hoiab ta mind pooled ööd ärkvel ja ma muutun päevasel ajal täielikuks zombiks.

Pigistan end oma väikesesse kööginurka, kuhu ma nüüd, raseduse kolmandal trimestril, suurivaevu sisse mahun. Asetan toidukraami täis paberkoti köögilauale. Iga päev enne toidupoest lahkumist tuhnin lõppema hakkava või lõppenud säilivusajaga kauba seas ja täna õnnestus mul saada hunnik konserve ja lisaks leiba ja juustu. Ka on mul väike pakk piima, mille säilivustähtaeg on vaid päeva võrra üle läinud, nii et ilmselt pole selle maitsele häda midagi. Ja viis purki tuunikala.

Igal naisel on raseduse ajal mingid veidrad isud. Mina himustan tuunikala. Olen alates teise trimestri algusest, mil oksendamine lakkas, vahetpidamata tuunikala tahtnud. Elavhõbedasisalduse tõttu ei saa ma seda lõputult süüa, aga kui saaksin, sööksin igaks söögikoraks tuunikala. Selle tulemusel olen oma loote mitteametlikult Tuunimaimuks ristinud.

Emme, kas õhtusöögi on tuunikala?

Hea küll, see on samuti üks veidrus. Kujutan sageli ette, kuidas beebi mu sees minuga räägib. Vannun, et ma ei hakka ära

keerama. Ma tean, et mu kaheksakuine loode ei oska rääkida. Kuid mõnikord räägib ta armas tasane hääleke minuga, kuulen seda täiesti selgelt. Armastan teda juba, ehkki pole veel ta nägu näinud. Tahan, et ta elu oleks parem, kui minu oma on olnud, ja pakkuda talle kõike seda, mis minul on puudunud. Ja ma teen talle selle võimaldamiseks mida iganes.

Just seepärast ei tunne ma kröömikestki süütunnet, teades, et rahalaev on kohale jõudmas.